

havde aldrig raabt andet end: „Spæk, Spæk, Ballen fuld!“ Andet førte de ikke i deres Mund. Da de nu hørte, hvorledes Egede talte til dem, og at han vilde delagtiggøre dem i, hvad han kunde, kom de til at holde af den Mand. Det er den Maade, hvorpaa Staten og vi her nede skulle stille os. Vi skulle hjælpe Grønlænderne frem i Udviklingen og ikke søge at holde dem nede, for at vi blot kunne faa „Spæk, Spæk, Ballen fuld!“ — det er jo kun det, man nu trægter efter.

Lad os nu se lidt paa den Maade, hvorpaa der købes der oppe, og det er ikke den eneste Maade, hvorpaa Grønlænderne ere Genstand for Udbygning. Jeg skal, saa lidt som den ærede Ordfører, rette Angreb paa Embedsmændene i Grønland. Jeg er paa det rene med, at der naturligvis i den grønlandske Handels Embedsstand er Mænd, der med Interesse have kastet sig over deres Gerning og søgt at gøre det bedste ud af den — ogsaa for Grønlænderne. Men der er ogsaa andre Folk — og dem kan man jo finde alle Vegne —, der ikke bære sig saaledes ad. Der er Mænd, der i den grønlandske Handel indtage ret høje Stillinger og benytte disse til at udnytte Grønlænderne. Jeg skal saaledes nævne et mig meddelt Eksempel vedrørende en Kolonibestyrer. Han har, som de andre Kolonibestyrere, det Hverv at indkøbe af Grønlænderne de Ting, Kolonien skal bruge. Nu er det jo saaledes, at skønt de fremmede i Grønland ellers ikke gaa i grønlandske Klæder, bruge de dog de grønlandske Støvler, de saakaldte Kamikker. Der er Takst paa al Ting i Grønland, og disse Støvler ere ogsaa satte til en Takst af 2 Kr. Vedkommende Kolonibestyrer betalte imidlertid de indfødte kun 1 Kr. 75 Øre for Parret. Han undsaa sig ikke ved at forholde Grønlænderne de 25 Øre og putte dem i sin egen Lomme. Naar noget saadant finder Sted, maa jeg sige som den ærede Ordfører: Lad os faa Handel og Administration skilte fra hinanden, lad der blive en virksom Kontrol der oppe, saa vi faa Retfærdigheden frem i saa høj Grad som muligt.

Der er ogsaa meddelt mig et Eksempel paa, at den samme Kolonibestyrer i en Volontørs Fraværelse har forandret Optegnelserne i dennes Dagbog, og det paa en saadan Maade, at det blev til Fordel for Kolonibestyreren og til Skade for Statskassen. Disse Oplysninger findes i et Andragende, der er tilsendt Finansudvalget. Det har været hos den tidligere In-

denrigsminister, og jeg tillader mig nu at henlede baade Finansudvalgets og den nuværende højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed derpaa. Dette Andragende ligger i Finansudvalget. Det er ledsaget af meget omfattende Bilag, men det er jo ingen Skade til, da Sagen derved bliver godt belyst. Det vil ganske vist tage nogen Tid at gennemlæse dem, men for at Finansudvalget kan gøre dette saa hurtigt som muligt, er der vedføjet dette Andragende en Fortegnelse over Bilagene. Det vil derfor kun tage en halv Times Tid at sætte sig ind i, hvad Bilagene indeholde. Vil man søge nærmere Oplysning, kan dette altsaa ske med temmelig stor Lethed. Indsenderen af Andragendet var ansat som Embedsmand der oppe, han gjorde sin Pligt og troede derved at tjene den danske Stat godt, men blev lønnet med at blive jaget bort fra sin Plads. Det er disse Forhold, Andragendet omhandler.

Den ærede Ordfører omtalte dernæst Sædelighedsforholdene i Grønland, hvad der gav det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) Anledning til en Udtalelse, som jeg skal dvæle lidt ved. Det ærede Medlem udtalte, at Arbejdere fra Brudene i Ivigtut havde indført syfilitiske Sygdomme i Arsuk. Den ærede Ordfører betragtede det som givet, at det var Arbejderne, der havde indført disse Sygdomme. Ved det ærede Medlem nu ogsaa det saa bestemt? Er det rigtigt, er det naturligvis fordømmeligt, deri er jeg enig med det ærede Medlem, men paa den anden Side hævder jeg, at Autoriteterne deroppe blandt andet have den Op-gave at forhindre Udbredelsen af den Slags Sygdomme. Det er en Kendsgerning, hvad jeg tidligere har tilladt mig at fremhæve, at selve Kryolitselskabets øverste Embedsmand, som nu ikke mere er deroppe, og andre med ham just har begunstiget Samkvemmet mellem Grønlænderne og Euro-pæerne. Og det er højst rimeligt — jeg kan godt sige, det er ganske bevisligt —, at det er dette Samkvem, som har begunstiget Udbredelsen af de syfilitiske Sygdomme paa Stedet. Men er det Tilfældet, tror jeg, man skulde rette sine Angreb mere paa de overordnede end paa Arbejderne og ikke specielt nævne dem, særlig hvis Arbejderne slet ikke ere med i denne Sag. Jeg ved ikke noget derom. Have de været med, bør det naturligvis fordømmes, men jeg tror ikke, det ærede Medlem har noget Bevis for, at det i hvert Fald udelukkende var Arbejderne, der havde denne Fejl. Man har jo et Eksempel ved